

Nieuwsbrief 13

Juni 2002

Beste Niños donateur,

Het gaat, zoals we steeds kunnen zeggen, heel goed in Peru. We hebben onder ons dit jaar het jaar van de verdubbeling genoemd. Er is nu een tweede Niños Kinderrestaurant, er is een tweede Niños Hotel, we hebben een tweede meisjeshuis geopend en Jolanda is in verwachting, er komt een tweede baby. We hadden het al druk met onze 18 man personeel, er zijn er nu nog eens 7 bij gekomen die we eerst moesten vinden en natuurlijk opleiden. Sinds eind april is het tweede Niños Kinderrestaurant open. Het concept is 100% gelijk gebleven. Zes dagen in de week lekker eten; grote, echte borden met even enorme volle glazen. Daarbij meestal een toetje, 2 uur per dag huiswerkles van een echte professionele huiswerkjuf en, iets minder leuk maar hard nodig, allemaal een keer naar de dokter en de tandarts. Er is nu ook een sportzaal waar alle kinderen onder leiding van ook weer een echte sportleraar gaan rennen, vliegen, spelen, basketballen, volleyballen en veel meer dat we nog gaan verzinnen.

De verdubbeling van al onze activiteiten lijkt vooralsnog meer dan twee keer zoveel werk op te leveren. Vooral omdat er zoveel nieuw is. Twee keer meer problemen op te lossen, twee keer meer geïnteresseerde hotelgasten te woord te staan, twee keer meer administratie, nieuwe kinderen in het restaurant die weer naar de dokter moeten en de regels moeten leren kennen, nieuwe mensen inwerken, etc. Gelukkig redden we het prima, vooral omdat we zoveel steun blijven krijgen van u als donateur. Daardoor kunnen we alles blijven oplossen en uitvoeren zoals wij denken dat het moet. We hopen u met deze nieuwsbrief weer zoveel mogelijk in te lichten over wat we in Cusco doen en in de afgelopen periode voor elkaar hebben gekregen.

Jolanda van den Berg
Titus Bovenberg
Cusco

Er komt een Niños Fotoboek

Eerst een nieuwtje waar we zelf erg naar uitkijken. We zijn ondanks alle drukte bezig een boek te maken. We willen heel graag iedereen die ons steunt en in ons geïnteresseerd is niet alleen laten lezen, maar ook laten zien hoe het er in Peru aan toe gaat. Voor donateurs lijkt het ons helemaal leuk te zien hoe hun tientjes terecht zijn gekomen. Gelukkig hebben we in Nederland sponsors gevonden die het leeuwendeel

van het werk en het risico voor hun rekening hebben genomen. Anders had het nooit gekund. Het wordt in ieder geval een prachtig boek, met alle nieuwsbrieven vanaf het begin en meer dan 200 foto's. Het moet in het najaar in de boekhandels liggen en we laten u zeker weten hoe u als donateur het boek met korting direct kunt aanschaffen. We zijn ervan overtuigd dat het boek nog meer enthousiasme en steun gaat opleveren.

De verbouwing eindelijk achter de rug

We hebben het gehaald. In een half jaar tijd, met een beetje uitloop vanwege extra schilderwerk, hebben we het nieuwe terrein verbouwd. Gemiddeld hebben we 60 bouwvakkers, 6 dagen per week bijna de volle 6 maanden over de vloer gehad. Eerst hebben we enorm veel gesloopt, honderden vrachtwagens puin afgevoerd waarna we aan de restauratie van het huis en de nieuwbouw van het tweede kinderrestaurant en de sportzaal konden beginnen. We vertelden u in de vorige nieuwsbrief over het huis van de burens dat instortte. We hebben daarna slechts twee ongelukken gehad die gelukkig goed zijn afgelopen. Een van onze elektriciens viel een kleine 8 meter naar beneden van een steiger en heeft het er met een sleutelbeenfractuur zeer gelukkig van afgebracht. We dachten eerst dat hij het niet had overleefd. Een andere werker heeft een stukje van zijn vinger opgeofferd aan een slijptol.

In Peru bestaan nauwelijks veiligheidsregels op de bouw, laat staan dat er controle op is. Hoe streng we ook zijn geweest, ongelukken waren blijkbaar niet helemaal te voorkomen. We hebben iedere bouwvakker bijvoorbeeld een helm gegeven bij het begin en stofmaskers aan iedereen die het nodig had. Een unicum voor een bouw in Cusco. Ook verplichtten we de mensen op de steigers zich met een touw te zekeren. En we hebben talloze malen de opzichters op het matje geroepen om anders te gaan werken om ongelukken te voorkomen. De helmen hebben het een paar weken uitgehouden. Steeds werden het er minder. Vergeten, verloren of zogenaamd nooit een gekregen (nee, dat was mijn broer die van u een helm heeft gekregen). In werkelijkheid heeft een helm de waarde van een half weksalaris, dus wisten we wel waar de helmen op den duur bleven. Werken met een touw om je middel is natuurlijk niet echt handig, maar vooral niet macho. Na de vrije val van de elektroman zat de schrik er genoeg in om iedereen een weekje gezekerd te hebben. Ook daarna werd het minder en na nog een week liep iedereen weer vrolijk fluitend zijn leven te wagen.

We kunnen blijkbaar niet een hele cultuur op slag veranderen. Gelukkig is er verder niets ernstigs gebeurd. En eigenlijk zijn we ook wel opgelucht dat

onze halfjaar monsterklus erop zit. Het was, na de verbouwing van het hotel en het eerste kinderrestaurant onze derde en tevens grootste verbouwing. We zijn inmiddels niet alleen ervaren kinderopvangsers en hoteleigenaren, we voelen ons, en waarschijnlijk met recht, op zijn minst ook een van de serieuze grote bouwbedrijven van Cusco.

Het tweede kinderrestaurant open

Sinds eind april lopen er weer 120 nieuwe, piepkleine, professioneel vervuilde, ondervoede, in tot op de draad versleten en van overal bij elkaar gescharrelde schooluniformpjes gehulde schooiertjes rond te springen in ons nieuwe tweede Niños Kinderrestaurant. Ze zien er uit alsof ze op de vuilnisbelt wonen, wat misschien nog wel zo is ook, maar gedragen zich alsof ze op een verjaardagsfeestje zijn en zich na een feestmaal in de ballenbak mogen storten. Timide waren ze alleen de eerste dagen, het ongeloof dat ze elke dag zomaar echt te eten krijgen en een eigen plek hebben zal nog wel even blijven. Lol hebben ze voor tien.

Meer dan magen en gaten vullen

We waren het alweer bijna vergeten hoe dat er ook alweer uitzag. Toen we het eerste kinderrestaurant openden was het niet anders. Kinderen die de eerste weken elke dag vragen: mag ik morgen weer komen? Ons antwoord was natuurlijk, ja hoor je mag het hele jaar komen en daarna ook. Oh ja fijn, hoorde je dan. Om de volgende dag het hele ritueel opnieuw opgevoerd te krijgen. Totdat ze na dagen en dagen pas echt geloofden dat het waar was dat ze mochten blijven. Of ook nu zien we weer een klein meisje dat ondanks alles verwoede pogingen doet alles netjes te doen. Je kousen zo draaien dat je de gaten niet al te erg ziet. Je lange van origine pikzwarte en nu een beetje vervuilde haar in kabeldikke vlechten vlechten en toch met een lint en een halfkapot speldje mooi opsteken. Naar school gaan met een echte barbiekoffer die helaas al door drie van je oudere zussen is gebruikt en van plakband aan elkaar hangt. Je schoenen zijn natuurlijk altijd kapot, hoe je ze ook poetst, of te groot, want ze zijn van een van diezelfde zussen die je barbiekoffer zo mishandeld heeft. Ondanks alle tegenwerking sla je je er moedig doorheen. Je bent en blijft tenslotte een dame. Wat we dat meisje zien doen vinden we misschien belangrijker dan wat dan ook.

Natuurlijk moeten we de kinderen directe hulp geven. Magen moeten elke dag gevuld worden en de vele gaten in je tanden en kiezen die al maanden of soms jaren niet zijn behandeld en continu pijn doen maken het leven niet bepaald fijn. Schurft moet behandeld worden en vlooiën en luizen zoveel als kan weggewassen. Ook zijn er heel veel gevallen van bronchitis

en maag- en darmontstekingen. Het oplossen van al die praktische problemen is altijd stap 1.

Maar hoe een kind zich uiteindelijk voelt is zeker op den duur van nog veel groter belang.

Onze aanpak is boven alles gericht op respect.

Bijna geen van de kinderen is van huis uit ook maar iets gewend. Geen aandacht, want je ouders, als je ze al hebt, zijn op pad om geld te verdienen. Geen of weinig aandacht is nog het meest positieve geval. Ze wonen met iedereen samen in één kamertje of een hut met een vloer van aangestampte aarde, de hele familie in één ruimte, de wc is een gat in de vloer dat je met 10-tallen anderen deelt, water is er maar één uurtje per dag en als je geluk hebt hoeft je je matras maar met een paar familieleden te delen.

Dat de kinderen bijna niets gewend zijn, is voor ons geen reden om ze dan ook maar heel weinig te bieden. Ze krijgen het eten en de verzorging die ze nodig hebben. Geen verwennerij, wel kwaliteit. De kinderen hebben met het Niños Restaurant een plek die schoon, plezierig en veilig is, ze kunnen er iedere dag komen, er staan bloemen op de tafels en de mensen zijn vriendelijk. We proberen op alle mogelijke manieren de kinderen het gevoel te geven dat ze in ieder geval iets waard zijn en recht op aandacht, vriendelijkheid en hygiëne hebben.

Het huiswerk en sportprogramma zijn er op gericht het gevoel van zelfwaardering en het gevoel iets te kunnen nog verder te ontwikkelen. Omdat zoveel van de kinderen die bij ons komen thuis als lastige herrienschoppers worden behandeld, die niks te verwachten hebben, gaan ze zich op een bepaald moment ook zo voelen. Of ze voelen zich zelfs schuldig als ze, om een reden die niks met henzelf te maken heeft, op hun kop krijgen van ouders die vanwege de hopeloze economische situatie waarin ze verkeren, aan het eind van hun latijn zijn.

De oorzaak van de overvloedig aanwezige psychische en fysieke mishandelingen kunnen we niet wegnemen. We kunnen er alleen voor zorgen de kinderen die bij ons komen zoveel mogelijk het gevoel te geven dat zij wel iets waard zijn. Alleen maar magen vullen en gaten in tanden repareren vinden we niet genoeg.

Een nieuw hoornvlies voor Wilbert

Wilbert, een van onze kinderen is samen met Titus bijna anderhalve maand in Nederland geweest. Wilbert had een nieuw hoornvlies nodig en dat is in Peru niet realiseerbaar.

Toen Wilbert een jaar of vier was woonde hij nog bij zijn moeder. Toen hij bij ons kwam wonen omdat zijn

moeder niet meer voor hem kon of wilde zorgen had hij al een oog dat wit in plaats van bruin was, alsof hij staar had. Toen wij zijn moeder vroegen wat er gebeurd was zei ze simpelweg dat hij er een klap op had gehad. Het oog was op zich goed, bleek uit later onderzoek, maar het hoornvlies was zo vertroebeld dat Wilbert met dat ene oog niks zag.

Later vertelde Wilbert het echte verhaal. Hij had ooit staan kijken bij zijn oom die lasser was. Dat deed hij vaak, Wilbert is echt supergeïnteresseerd in alles wat technisch is. Hij is ook degene die het eerst alle computerspelletjes tot op de bodem heeft uitgezocht en begrijpt. Terwijl hij stond te kijken, vertelde Wilbert, spatte een vonk recht in zijn oog. Hij heeft erg lang pijn aan zijn oog gehad omdat het beschadigde oog nooit is behandeld.

Niemand is destijds met hem naar het ziekenhuis gegaan, dat waarschijnlijk te ver weg of te duur was.

Onze jongens lopen af en toe door het hotel te rennen. Een van onze hotelgasten, arts in het ziekenhuis in Roosendaal, zag ze langskomen en hem viel meteen Wilberts witte oog op. Wat heeft dat joch, vroeg hij ons. We legden uit wat er volgens ons gebeurd was. Ik zal eens kijken of wij er in Roosendaal iets aan kunnen doen. Niet meer dan een paar maanden later kregen we een bericht. Als we wilden zou een collega oogarts Wilbert willen repareren. Het ziekenhuis zou bijdragen en alle faciliteiten ter beschikking stellen en samen met collega's en vrienden zou onze hotelgast-arts de overige kosten financieren. We moesten heel wat papieren regelen voordat Wilbert het land uit en Nederland in mocht. In Nederland moesten we wachten tot er een donorhoornvlies beschikbaar was. De operatie was een succes en toen hij na een paar uur wakker werd had Wilbert twee bruine ogen. De oogarts legde uit dat de situatie van het oog zeer ernstig geweest was.

Een zo slecht oog zien we hier in Europa zelden. Als hij direct na het ongeluk een goede behandeling had gehad, zou het er allemaal heel anders hebben uitgezien. Op zich een teleurstelling want daar hadden we wel op gehoopt. De beschadigingen waren zelfs zo flink dat het onwaarschijnlijk is dat Wilbert het oog weer echt kan gaan gebruiken. De arts vertelde erbij dat we net op tijd waren geweest. Het wit geworden hoornvlies bleek superdun geworden te zijn. Er had maar iets hoeven gebeuren of het zou gescheurd zijn en Wilberts oog zou compleet verloren zijn gegaan. Zeker in Cusco, waar de medische zorg zich op abominabel laag niveau bevindt zou dat een regelrechte ramp betekend hebben. Ondanks de tegenvaller zijn we dus toch heel blij dat we Wilberts oog gered hebben en dat het er nog gewoon inzit hoewel hij er niets mee kan zien. En we zijn natuurlijk meer dan dankbaar voor alles wat de Roosendalers voor Wilbert hebben gedaan.

Het tweede Niños Hotel

Ons eerste Niños Hotel in Calle Meloc is gelukkig al bijna sinds de oprichting een succes.

Dankzij het hotel hebben niet alleen zeker 8 Peruanen een inkomen waarmee ze hun gezin kunnen onderhouden, met de winst van het hotel kunnen we bijna de helft van al onze kosten dekken. Toen we besloten een tweede kinderrestaurant te gaan openen, moesten we bijna automatisch ook over een extra bron van inkomsten nadenken. Het nieuwe terrein was gelukkig groot genoeg. Eerst waren we van plan op het nieuwe terrein 12 appartementen te realiseren en daarnaast een tweede meisjeshuis. Vooral omdat we bang waren dat de privacy van de meisjes te veel in gevaar zou komen hebben we dat plan gewijzigd. De nieuwe meisjes wonen nu in een apart huis en in Calle Fierro is sinds kort het tweede Niños Hotel geopend dat net als het eerste hotel twee sterren en twintig kamers heeft. De kamers in het eerste Niños Hotel hebben de namen van onze jongens. De kamers van het Niños Hotel in Calle Fierro dragen de namen van de meisjes die in de meisjeshuizen wonen: Laura, Gladys, Chabela, Esperanza, Olga, Luz Naida, Naydeth, Dana, Yaneth, Yenny, Elizabeth, Rosa, Florencia, Marisol, Carolyn, Lisette, Yoni en Marie Luz.

De reacties met betrekking tot het nieuwe hotel zijn minstens even positief als die over het eerste hotel. In de eerste week hadden we al een bezetting van meer dan 50%. De bezetting gaat zeker omhoog als het hoogseizoen begint en ook het nieuwe hotel gaat een belangrijke rol spelen in de continuïteit van ons werk.

Het tweede meisjeshuis

Al meer dan een jaar wonen onze meiden bij moeder Julia en vader Vicente. De eerstejaars kinderziektes, die we ook van ons eigen gezin kennen, zijn voor een deel voorbij en het gaat echt heel erg goed. Dat wil niet zeggen dat we in de komende maanden niet veel extra aandacht willen geven aan onze beide nieuwe meisjesgezinnen, om te zorgen dat het echt gaat zoals wij willen. We schreven in de vorige nieuwsbrief dat we een tweede gezin gestart waren. Edith en Antonio hadden in hun eigen huis al twee Assepoesters opgenomen.

Omdat we al snel weer twee echte noodgevallen hadden en het huis van Edith en Antonio veel te klein was, hebben we een nieuw huis gekocht waar iedereen wel goed kan wonen.

Nog nooit hebben we zo snel actie genomen. Het huis was vrijwel direct bewoonbaar.

We hebben twee goede douches en wc's aangelegd, een keuken gemaakt en de water- en elektriciteitsleidingen vernieuwd. Binnen twee weken hadden we alles klaar en hoefden we alleen nog naar de markt

om een stapel bedden te kopen. Edith en Antonio wonen nu samen met 9 meisjes. We laten het even op dit aantal, vooral omdat er vier dames bij zijn die een behoorlijk traumatisch verleden achter zich hebben. Ze moeten niet alleen wennen aan nieuwe ouders, nieuwe zusjes en natuurlijk een nieuw huis met nieuwe regels, maar moeten ook simpelweg tot rust zien te komen. We denken dat we na een half jaar of misschien wat langer nog maximaal 3 extra meisjes kunnen opnemen. Er is immers nog heel veel hulp nodig.

De tweede baby

Er komt een tweede baby. Jolanda is alweer 5 maanden in verwachting. Als alles volgens plan verloopt, en waarom zou dat niet, hebben de jongens en Panay er in oktober opnieuw een zusje of broertje bij. Toen Panay nog geboren moest worden werd er heftig gestemd over wat het zou moeten worden. Dat was eigenlijk wel duidelijk. Een jongen, want je hebt immers niks aan een meisje dat, om maar een klein en meteen onoverkomelijk detail te noemen, niet eens voetbal kan spelen. Bijzonder genoeg heeft het feit dat Panay een meisje is geen enkele invloed gehad op haar populariteit. Sterker nog, ze is blijkbaar een goed ambassadeur voor het zwakke geslacht. Nu we weer met een dikke buik in ons huis geconfronteerd worden, en er dus weer gestemd moet worden, blijken de stemmen te staken. De ene helft vindt een meisje toch wel gewenst dan wel praktisch, we hebben nu immers een berg meidenkieren, zonde om ze niet nog eens te gebruiken, terwijl de andere helft er toch graag nog een man bij heeft. Eén meisje is meer dan genoeg, hoe leuk ze ook is. En die kieren, die kunnen we toch ook aan de burens geven nietwaar.

Maar, hoe moet het dan gaan heten?

Wat veel meer stof heeft doen opwaaien, was de conferentie over de naam van onze nieuwe kleine. Eerst kwamen de suggesties voor mannennamen. Bruce, van Bruce Lee en, Jean Paul, van Van Damme, moesten allereerst als serieuze en zeer geschikte namen genoteerd worden. Verder kwamen snel naar voren Diego, van Maradona, gevolgd door nog een groot aantal sporthelden waarvan we de helft alweer vergeten zijn. Vrienden en familie die ooit op bezoek waren geweest konden eventueel ook. Dus Jos, Allard, Jan of Stephan, daar kenden we er twee van, dus dat zijn blijkbaar goede namen. Titus kon eventueel, maar werd bij nader inzien afgekeurd. We hadden al een hond gehad die zo heette en die was nu dood, dus eigenlijk maar beter niet. Meisjesnamen waren iets gecompliceerder, maar Shakira, daar kon ieder meisje toch wel mee thuis komen. Verder waren er wat namen van gehoopte of inmiddels alweer ex-vriendinnetjes zoals Jennifer, maar daar kregen we

geen consensus over. Na een half uurtje werd het melig. Ruthy onze meer dan corpulente keukenhulp werd als goede grap gelanceerd, we konden haar ook Schatje noemen, want dat is wat Titus en Jolanda vaak tegen Panay zeiden. Of misschien wel Gorda=Dikkertje of Cielito=Hemeltje, zoals onze advocaat zijn vrouw altijd noemt en waar iedereen stiekem om moet lachen.

Of wat dachten we van Zanahoria, wat klinkt als een Russische prinses maar gewoon worteltje betekent. Na Brocoli, Pancito (broodje), Manita (pindaatje) zijn we nog even op wat Quechua namen gaan studeren. Nummer 14, Chunka Tawayuq klinkt wel lekker exotisch, maar is toch een beetje of je een stal vol koeien hebt. Iskay kon ook, maar wie wil er nu als Twee door het leven gaan. Kortom, we hebben er hard aan gewerkt, maar we zijn er nog niet uit. U hoort het vanzelf. Het is met een beetje geluk nog maar zo'n 120 nachtjes slapen.

U of Alianza

Jongen, meisje, en hoe het gaat heten blijft dus twijfelen. Waar we wel uit zijn, is bij welke voetbalploeg onze nieuwe huisgenoot gaat horen. Het wordt, helaas voor de slechts drie Alianza aanhangers in huis toch weer de U. Eigenlijk extra onterecht want Alianza is aan een wonderbaarlijke opmars in de ranglijst bezig maar de U aanhangers hielden voet bij stuk. Uiteindelijk is het toch wel heel fijn dat er in het leven tenminste een paar dingen overzichtelijk zijn en blijven.

Een grizzly pinguïn met plakhaar en een gouden hart

In de vorige nieuwsbrief heeft u kunnen lezen dat onze lieverdjes allang niet meer elke dag lieverdjes zijn. De puberteit waart al een flinke tijd rond bij ons in huis. Moises spant nog steeds de kroon. Hij is ook in korte tijd echt groot geworden en sterk als een drager van de markt. Om aan de Peruaanse kampioenschappen puberen mee te mogen doen, hoeft hij waarschijnlijk nauwelijks te trainen. Puberen begint natuurlijk met hoe je loopt en hoe je je kleedt. Niet alleen in Amerika is het hip je broek zo te laten zakken dat hij net niet van je billen afglijdt, het kruis komt bijna op kniehoogte. Zeker niet makkelijk om zo te lopen, vooral omdat niet mag opvallen hoe ernstig geconcentreerd je bent op het niet verliezen van je broek. Haren wassen is voor kinderen en ouden van dagen. Het moet vet en voor je ogen hangen. Dat hij steeds weer onder de douche gaat komt alleen omdat we bedreigd hebben al zijn haar eraf te knippen, coupe militair zoals het hier heet, als hij het zelf niet schoon houdt. Dus, je loopt door het huis te grommen als een kruising tussen een grizzly beer en een pinguïn, gluurt tussen je haarslierten door en doet verder je best je zo lompe en uitgeput mogelijk te gedragen.

Af en toe deel je een vriendelijk op te vatten maar niet altijd zo aankomende dreun uit aan een van je toevallig te dichtbij passerende broers, waarop je bulderend lacht. Verder is alles stom en onnodig, wat je doet doe je altijd met de franse slag, ook in Peru bekend, en natuurlijk onder protest. Het mooie is dat hij af en toe helemaal uit zijn rol valt. Want wij weten dat Moises eigenlijk nog steeds de jongen met een hart van goud is. Die het het liefst iedereen naar de zin maakt. En wat Moises in welke vlag van puberale verstandsverbijstering ook uithaalt, en hoeveel straf hij ook krijgt - hij heeft er net weer een weekje afwassen en om 7 uur naar bed opzitten - iedereen vergeeft hem altijd weer alles.

Hulp voor de yoghurtman!

In de hotels maar ook in de kinderrestaurants serveren we yoghurt. De yoghurt wordt in Cusco gemaakt door Carlos, die eigenlijk Karl heet en eigenlijk een Duitser is en geen Peruaan hoewel hij hier al 20 jaar woont. Carlos rijdt elke dag de stad rond in een oranje kever die hij waarschijnlijk al gekocht heeft op de dag dat hij hier aankwam. De stoelen zijn zo doorgezakt dat hij maar net met zijn hoofd boven het dashboard uitsteekt, maar het functioneert, dat wil zeggen hij scheurt door de straten als een raket. Onze jongens doen dat ook, maar dan op een skateboard. Calle Fierro loopt lekker schuin af dus als je boven begint heb je halverwege de straat een bijna niet te stoppen snelheid. Het kon natuurlijk niet uitblijven dat Carlos en onze jongens elkaar op een dag zouden ontmoeten. Het moet dezelfde beschermengel, die ons eerder voor een ramp behoedde bij het instorten van het huis van de burens, geweest zijn, die er nu voor zorgde dat er geen kernfusie tussen Karls Kever en het inmiddels befaamde Niños Skateboard tot stand is gekomen. Voor de deur van het hotel stonden ze neus aan neus met grote ogen van de schrik. De net niet brokkenpiloot op het skateboard was natuurlijk Moises. En of het van de schrik was of omdat hij inderdaad, zoals we allemaal weten, een schat van een jongen is, vroeg hij spontaan aan Carlos, alsof hij speciaal daarvoor aan was komen scheuren: kan ik u misschien helpen met het naar binnen brengen van de yoghurt.

Toen wij een dag later in het restaurant van Carlos, dat heel toepasselijk Granja (boederij) Heidi heet, koffie dronken, kwam Carlos naar ons toe. Van harte gefeliciteerd zei hij met een brede grijns. We bedankten vriendelijk maar bedachten dat hij ons eerder al uitgebreid met de nieuwe baby, het nieuwe restaurant en het nieuwe hotel had gefeliciteerd. Carlos moest lachen om onze twijfel en zei: ja, ik zie jullie altijd bezig om die 12 mannen van jullie in het gareel te houden en op te voeden en vind dat jullie er trots op mogen zijn dat een van die grote pubers van jullie zo

maar aanbiedt om te helpen. En daarmee wil ik jullie feliciteren. We kregen er rode oren van en hebben het verhaal de volgende ochtend tijdens het ontbijt aan iedereen verteld. Nu kreeg Moises rode oren. We hebben hem als premie beloofd dat hij taart met ons mag gaan eten. Bij Carlos natuurlijk!

De nieuwe gymzaal

Achter het tweede Niños Kinderrestaurant hebben we een gymzaal gebouwd.

In Nederland is het een gymzaal zoals iedere school er wel een heeft. In Cusco is het bijna een wereldwonder. Sport is wat ons betreft een meer dan belangrijk onderdeel van de hulp die we de kinderen kunnen bieden. Sporten bedoelen we dan wel in de meest brede zin van het woord. We gaan basketballen, volleyballen en allerlei andere bal- en gewone spelen doen. Het gaat ons erom dat de kinderen hun energie en agressie kwijt kunnen, stap voor stap leren kanaliseren, dat ze leren samenwerken en dat regels er zijn om het leuk te hebben, zonder regels kan je niet spelen. Ook belangrijk is dat kinderen leren dat ze kunnen winnen of ook verliezen, maar dat er altijd weer een nieuwe dag is om opnieuw te beginnen. Dat alles leren we ze natuurlijk niet van de ene dag op de andere, maar we zien nu al, na een maand, dat er verandering is in gedrag en samenwerking. We dachten eerst een gewoon sportterrein te maken. Het grote nadeel is dat de regen gedurende de helft van het jaar met bakken uit de hemel valt. Je zou dan je programma steeds aan moeten passen en we willen juist de kinderen leren dat afspraak afspraak is en dat we beginnen op het afgesproken uur. We hebben dus nu een overdekte gymzaal en we zijn nog hard op zoek naar sponsors om de kosten te kunnen dekken, maar hebben er alle vertrouwen in dat we die gaan vinden. Ondertussen rennen de dames en heren als dolle honden rond onder leiding van onze nieuwe sportleraar. De meeste kinderen hebben maar 1 set kleding, laat staan dat ze sportkleden hebben. Om te zorgen dat er geen verschillen zouden ontstaan hebben we voor iedereen een set sportkleding inclusief sportschoenen gekocht. Toen de kinderen voor het eerst de sportruimte zagen waren ze natuurlijk helemaal in een juichstemming, zo geweldig vonden ze het. Maar wat echt hun hart raakte waren de sportkleden. Iedereen een eigen shirt en broek en eigen schoenen en dan ook nog ieder shirt met een eigen nummer. Een gymzaal is leuk maar privé sportkleden dat slaat natuurlijk werkelijk alles.

Sebastian, een tarzan als tegelzetter

In onze serie over curieuze werkers die we over de vloer krijgen, nu deel twee.

Sebastian kennen we al jaren. Toen we het eerste hotel verbouwden was hij al van de partij. Hij is een

beetje stil en onopvallend. Niemand van alle meer dan 150 verschillende bouwvakkers die we in de afgelopen jaren gecontracteerd hebben gehad, hebben we zo hard zien werken als hij. Een zak cement van 50 kg is niks. Hij neemt wel grotere lasten op zijn nek. Als je Sebastian ziet werken, dan begrijp je dat het wel degelijk mogelijk is geweest dat de Inca's destijds tonnen wegende stenen over kilometers verplaatsten en vrolijk op elkaar stapelden zonder al te gesofisticeerd gereedschap. De over-overgrootvader van Sebastian is daarbij zeker van de partij geweest. Bouwvakkers hebben in Cusco gemiddeld 3 maanden per jaar werk en als ze geluk hebben, of inventief genoeg zijn meer werk te vinden, hooguit een paar maanden extra. In de regentijd, die bijna een half jaar duurt, wordt nauwelijks gewerkt. Het is altijd weer triest die grote goedwillende mannen in een semi net pak voor de deur te hebben staan, soms bijna met tranen in de ogen, met de vraag of ze alsjeblieft iets mogen doen. We hebben er heel veel heel vaak weer weg moeten sturen. Voor de mensen die we lang kennen proberen we een goed woordje te doen.

Zo werkt Sebastian steeds vaker voor een van de aannemers die vaker onderhoudsklusjes voor ons doet. Toen er in een van de badkamers weer eens een rijtje tegels gescheurd was, wat gebeurt in een aardbevingsgebied als het onze, belden we de aannemer om het te repareren. Door de drukte gingen we pas kijken toen het karwei geklaard was. Nog nooit hadden we zulk consequent scheef en wijkend tegelwerk gezien. Het waren maar 30 tegels maar geen een zat recht. We moesten er bijna om lachen, ware het niet dat het karwei ook al veel langer had geduurd dan afgesproken. De aannemer was het met ons eens dat het kosteloos over moest. Toen we vroegen hoe het kwam dat hij zo slecht werk had afgeleverd zei hij dat hij het ook niet begreep. Sebastian had gezegd dat hij al jaren voor ons werkte en alles kon. Toen de naam Sebastian viel begrepen wij het wel.

Hoe kan je het een reus, die eigenlijk een menselijke bulldozer is, aandoen om van die kleine tegeltjes naast elkaar te laten priegelen, waarbij elke millimeter die scheef zit direct wordt afgestraft. We zagen het al helemaal voor ons hoe Sebastian heeft moeten zitten zweten en ploeteren. Het verklaart ook waarom het zo veel langer heeft geduurd, want we weten dat Sebastian van opschieten houdt en een karwei zeker niet zal rekken als het niet nodig is.

De volgende tegelzetter heeft alles opnieuw gemaakt en we hebben de aannemer bezworen dat hij Sebastian gewoon zou betalen. Wat hij ook heeft gedaan.

Niña Laura steekt de handen uit de mouwen

Met Niña Laura gaat het prima. Ze ziet er nog even oud en versleten uit en is minstens even krom maar

inmiddels veel en veel vriendelijker geworden. Ze woont nu ruim een half jaar in haar kleine huisje, in onze opslagruimte in Calle Fierro. In het begin wilde ze nog wel eens een mep uitdelen en wat fraaie Quechua scheldwoorden rondslingeren als iets haar niet beviel. Dat doet ze nu alleen nog maar bij uitzondering, een beetje om het niet af te leren lijkt het. Ze eet elke dag mee in het Niños Kinderrestaurant. Maar ze stelt wel als voorwaarde dat ze mag werken voor de kost. Als ze niet mag helpen met boontjes doppen of aardappels schillen waar ze zeer handig in is, kunnen we de pot op met ons eten. Ze is immers geen bedelares, ze verdient haar eten zelf, het is graag of niet. We kunnen ons heel goed vinden in die mentaliteit. Dus zit Laura elke ochtend in de keuken haar bijdrage te leveren en krijgt haar warme melk en broodjes in de pauze en om 12 uur haar zelfverdiende warme maaltijd.

We hebben geprobeerd haar een matras en dekens te geven, ondanks al ons aandringen bleef ze weigeren. Ze slaapt al jaren op een paar lagen karton en zo blijft het. In een poging haar comfort toch een beetje te verhogen, ze moet al ruim de zestig gepasseerd zijn wat het niet makkelijker maakt op de grond, hebben we haar wat extra karton aangeboden. En dat kon wel. Ze ligt nu op een verse laag eerste klas televisiedozenribkarton van importkwaliteit. We weten niet of het nieuwe luxekarton haar humeur zo enorm heeft verbeterd of dat ze zich gewoon veiliger en gelukkiger voelt in haar nieuwe omgeving.

Waar het precies aan ligt maakt niet zoveel uit. Dat ze in ons Niños Bejaardenhuis gelukkig is, ook al heeft het een populatie van 1, daar gaat het om.

Zorgen voor een sterke organisatie

In de afgelopen jaren zijn we enorm gegroeid. Bijna iedereen die we de afgelopen jaren spraken was enthousiast, maar er waren ook mensen bij die ongerustheid uitspraken.

Snel groeien is fantastisch, maar als het te snel gaat kun je ook over de kop gaan.

We hebben goed geluisterd en geven de ongerusten een beetje gelijk. We wisten natuurlijk dat we in rap tempo meer verantwoordelijkheid en werk op onze nek namen, zonder dat we het hier in Peru echt aan iemand anders kunnen overdragen, als dat ooit nodig mocht zijn.

Dat is een risico dat we bewust hebben genomen, gewoon omdat er zoveel ellende om ons heen was. Maar we moeten wel een manier gaan zoeken om dat risico te minimaliseren.

Gelukkig heeft Niños in Nederland nog steeds een fantastische hechte club van enthousiaste harde werkers die daar ongemerkt en onbetaald een enorme berg werk verzetten. Zonder alle voorbereidingen en al het geregeld in Nederland zouden we hier in

Peru nauwelijks iets kunnen doen. Ze zijn absoluut onmisbaar.

Zes jaar geleden was er nog niks, een jaar later een gezin met 12 jongens, vier jaar geleden een hotel, een jaar daarna was er opeens een kinderrestaurant en nu zijn er alweer twee hotels en twee kinderrestaurants plus natuurlijk 3 gezinnen die een veilig, zeker en goed verzorgd huis hebben. We gaan het komend jaar de enorme groei verankeren. Dat betekent allereerst nog meer aandacht aan alle kinderen geven, kijken waar het beter kan. Daarnaast onze 25 personeelsleden extra goed begeleiden en natuurlijk zorgen dat de hotelgasten blijven toestromen. We willen nu eenmaal op alle terreinen kwaliteit leveren. Waar we zeker mee doorgaan is onze medewerkers zoveel mogelijk zelfstandigheid geven.

In Peru is dat zeker niet de gewoonte en niemand is het gewend, maar we denken dat het de kwaliteit van al ons werk ten goede komt. Daarnaast moet onze stabiliteit maximaal worden door ervoor te zorgen dat niemand in ons groot geworden bedrijf al te onmisbaar of onvervangbaar is. Onze agenda voor de komende tijd is dus alweer flink gevuld. We hopen in ieder geval dat u ons blijft steunen. Ook al gaan we de komende tijd vooral in de achterhoede aan het werk. Zonder u kunnen we nog niet de helft doen van wat we doen.

Of misschien moeten we het omgekeerd zeggen. Dankzij uw steun kunnen we twee keer zoveel doen. En zo willen we het houden. We doen het tenslotte niet voor onszelf, het gaat om al die kinderen, en onderhand ook om al die volwassenen en hun gezinnen en niet te vergeten Nina Laura. Veel is er al gedaan, maar we zijn nog lang niet zover dat we ermee op kunnen houden. En dat zijn we dan ook niet in het minst van plan. We hopen dat u daar ook zo over denkt.

- Berichten uit Nederland -

Contactpersonen van de 'Vrienden van Niños'

De vrienden van Niños, die als ambassadeurs van de stichting fungeren, geven naast telefonische informatie (zie telefoonnummers hieronder) ook op verzoek en in overleg een presentatie en/of begeleiding van het project op scholen en overige instellingen. In het afgelopen jaar mochten wij alleen al daardoor een substantiële bijdrage van onder andere scholen en instellingen voor onze helden in het verre Peru incasseren.

Via de vermelding in deze nieuwsbrief willen wij nogmaals mede namens Jolanda, Titus en de kinderen, al die mensen en organisaties bedanken, die het initiatief voor het opzetten van een inzameling in welke vorm dan ook hebben ondersteund.

Mochten er donateurs of belangstellenden zijn, die actuele informatie over het project wensen, dan hoeven zij niet te schromen om bijvoorbeeld via email of per telefoon contact met de onderstaande ambassadeurs op te nemen.

- Jan Schoenmakers: e-mail: jancp@kabelfoon.nl
tel: 010-4739709 of 06-22106657
- Jan Tops: e-mail: tops@wxs.nl
tel: 0182-610515 (werkdagen na 19.00 uur)

Secretariaat: Donateurs voor donateurs!!

Niños groeit! Deze nieuwsbrief laat wederom zien wat er met de kracht van de donateurskring tot stand kan komen. Elke euro die u doneert vindt u terug in het werk met de kinderen want er zijn géén kosten!

Niños Peru is verdubbeld! Kunnen we dat in Nederland ook? Als u als donateur deze nieuwsbrief kopieert en verspreidt dan maken we ook voor Nederland een mooie kans op het jaar van de verdubbeling. Doet u mee?

Adres- en overige gegevens secretariaat

Stichting Niños Unidos Peruanos
p.a. AVOP - Lydia Vastmans
Overschiestraat 59 A - 1062 XD Amsterdam
Tel. 020-5110654 / Fax 020-6141089
Bankrekening: 43 99 71 365
Giro: 69 46 511
E-mail: ninos.unidos.peruanos@avop.nl of
l.vastmans@avop.nl

Website: <http://www.ninoshotel.com>

Betaalt u vanuit het buitenland? Vergeet dan de swiftcode ABN ANL.2A niet te vermelden. Uw bank geeft u de details.

